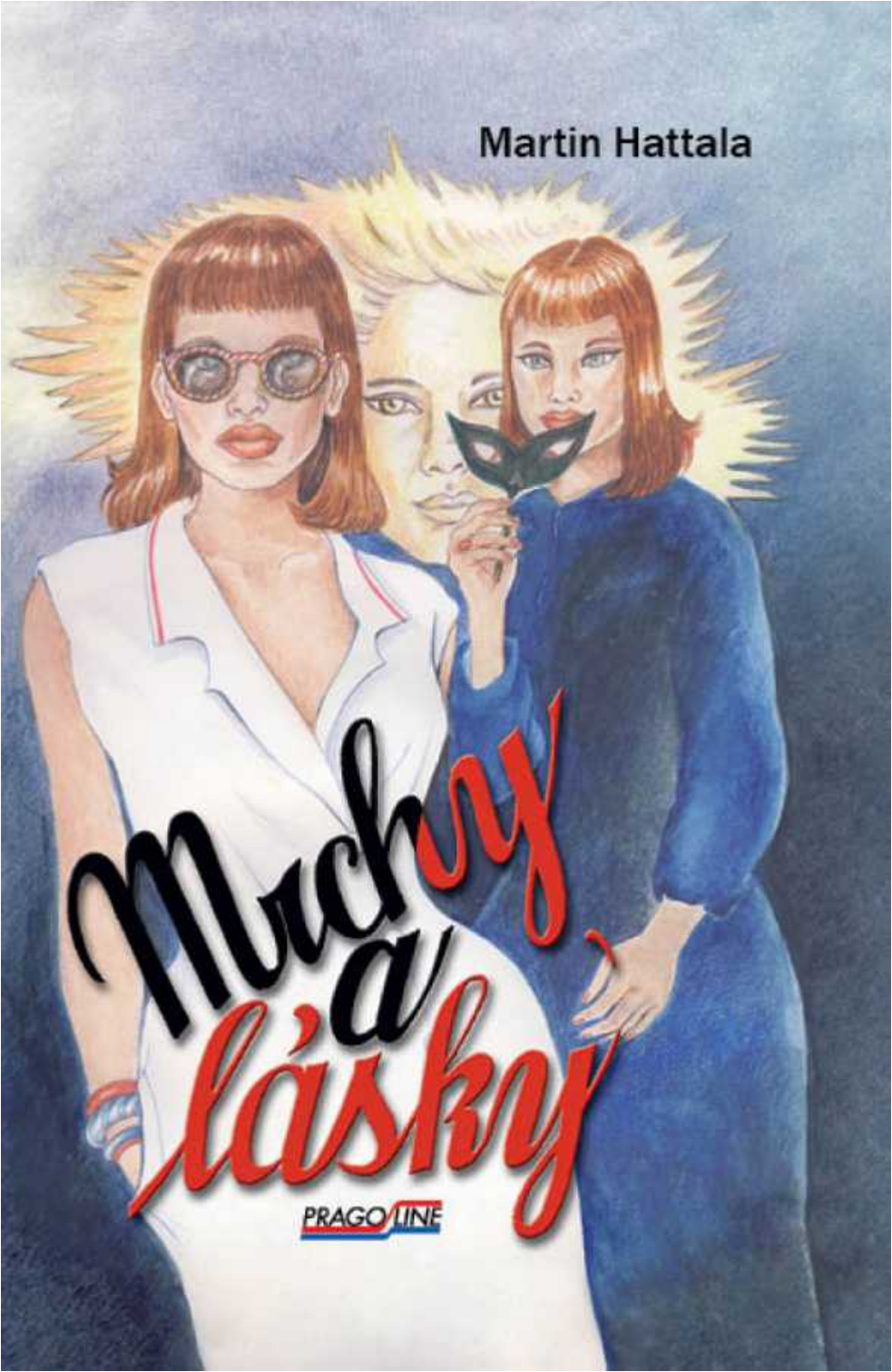

Martin Hattala

Mucha
lásky

PRAGO LINE

PRAGO / **LINE**

Martin Hattala

MIRCHY a LÁSKY

Nakladatelství Jindřich Kraus - PRAGOLINE

Praha 2014

OBSAH

I	Johana nebo Šárka	str. 6
II	Vzpomínky	str. 17
III	Změna	str. 25
IV	Zármutek	str. 31
V	Třítýdenní záskok	str. 41
VI	A zase ta Johana	str. 54
VII	Kolaudace bazénu	str. 70
VIII	Rozhodování	str. 81
IX	Ztracenka	str. 90
X	Výlet	str. 107
XI	Tíseň	str. 119
XII	Návštěva	str. 143
XIII	Návrat	str. 166
XIV	Procitnutí	str. 171

Předmluva

Ve velmi volném pokračování předešlých titulů (Milenka nejvěrnější, Plavkyně nejmilejší) zasáhne Milana konec mileneckého vztahu zcela nečekaně a velmi silně.

Nechápe, nechce se vzdát, trápí se, ale nelituje se. V knížce však není popsáno jenom jeho smutnění, zdánlivá beznaděj je protkaná humornými zážitky, na které vzpomíná nebo se přímo dějí. Čtenář se může těšit na příběhy o řidičích z našich silnic, z bruslení, lyžování, tenisu nebo z výletu k vodě, který skončil jenom dvojitým poraněním. Přinejmenším usmívat se budete při osobitém líčení pracovního dne prodavačky Moniky nebo při vyprávění staršího pacienta, který se ocitne u doktora poprvé. A protože autor lékařem je, dozvíte se i povšechné riskantní názory z opačné strany, tedy na adresu samotných pacientů.

Než se nadějete, bude tu konec přemýšlivého příběhu plného citů, konečné rozuzlení všeho. Když se k tomu všemu navíc „zadaří“ posmutnělý milostný happy end, můžete jenom hádat, jak si ho autor představuje.

Věnováno:

*všem potvorám, zlodějkám lásky a Monice
jakožto zlodějce sušenek, které mám tolik rád*

autor

I. JOHANA NEBO ŠÁRKA

Na to, abych věděl, jak mé krátké působení v armádě dopadne, nemusím být ani atestovaným lékařem. S půlkou pravé plíce, roztrhnutou slezinou a po zánětu stehenní kosti, tím vším způsobeným třemi ranami úspěšného střelce, to na velké juchání asi není. Považte, že takto pošramocen těžko někoho přesvědčím, že se mi dýchá dobře, o slepované slezině ani nevím, že ji mám, a že mírně pajdám jenom tehdy, když se na mě nikdo nedívá.

Očekávám tak ortel propuštění do civilu – trvale neschopen ze zdravotních důvodů. Co jiného taky s vojákem, který se nedokázal ubránit. Vlastně bych mohl být zapsán i do Guinnessovy knihy rekordů, protože během mé armádní působnosti ve funkci vojenského lékaře se mi během devíti měsíců poštěstilo léčit a možná i vyléčit v republice celé tři pacienty, zúčastnit se téměř sedmiměsíční zahraniční mise a posléze ve zdravotnických kruzích vyvolat pozornost neobyčejně širokého rozsahu.

Co se vůbec stalo? Co se mi vlastně přihodilo? Jenom toliko to, že jsem byl nervózní – víc, než by náleželo, že jsem zatroubil – a nemusel jsem, že jsem se za svoji pravdu bil – a raději jsem neměl otevírat okénko auta. A naneštěstí ještě – ne automobilu svého.

To auto patřilo Johaně a jejímu manželovi. Johana je moje velice blízká přítelkyně a její manžel jistěže nikoli. Po mém návratu ze zahraniční mise v Sokovu mě Johana z letiště odváží a zastavuje před svým domem. Protože se nabídnu zajet ještě pro rohlíky a dotankovat, Johanu vysazují a nakoupit jedu sám. Jako snad každý i já řídím cizí auto s pocitem strachu a dávám na vše kolem pozor jako nikdy jindy. Jenomže se stalo to, že se mě nějaký debil rozhodl proti jedoucímu vozidlu riskantně předjíždět, až jsem musel překotně brzdit. Zastavil jsem, zaklel a abych si ulevil ještě víc, na toho blbce jsem zatroubil. To však byla moje největší životní chyba, protože toho ještěného piráta přede mnou to namíchlo natolik, že najednou spěchat přestal a času měl překvapivě přehršel. Vystoupil, vysvětlit si nic nenechal, načež všechnu svoji energii vložil do šarvátky se mnou a když v ní přestával mít navrch, tasil. Ale jinak než na Divokém Západě, já byl totiž beze zbraně. Já do něj pěstmi, on do mě střílel. Kdo myslíte, že vyhrál?

V nemocnici jsem se probral až po třech dnech. S pamětí děravou jako cedník, s celým kbelíkem cizí krve ve svém krevním oběhu, tkáňovým lepidlem ve slezině, železem v kosti a o půl pravé plíce lehčí. Skutečně – nevídaně nádherné probuzení s nedozírnými vyhlídkami následného žití. Aby té veškeré zapeklivosti nebylo až tak málo, na návštěvy ke mně chodily dvě osoby, které pro mě představovaly naprosto odlišné pojetí vzájemných vztahů.

Johanu už znáte – to je ta, co jí jedna ze čtyř kulek proděravěla dveře auta, které jsem řídil.

O všem se samozřejmě dozvěděla také Šárka, moje zákonitá přítelkyně, které jsem také přislíbil šťastný návrat z mise, jí navíc s perspektivními obzory našeho společného budoucna. Neptejte se mě, proč jsem si vše komplikoval Johanou. Prostě se to stalo, jsem jenom člověk, jsem jenom muž, jsem jenom zrozen ve znamení Ryby, tudíž předurčen k tomu, abych byl milenecké věrnosti poněkud vzdálen.

Tomu se snad rozumět dá, ale doposud jsem nepochopil to, jakým geniálním způsobem to Johana zařídila, aby se pravdu o nás dvou Šárka nedozvěděla. Zřejmě se jí podařilo Šárku přesvědčit, že řídila ona, že já jsem se jí jenom jako náhodný kolemjdoucí hrdinsky zastal, avšak schytl to za ni i s úroky jakseptatří.

Pro Šárku jsem byl hrdina, pro Johanu stále potenciálně neodhalený milenec. Šárce to imponovalo a Johaně to za nás oba vyhovovalo neméně. Jak vidno, zázraky se dějí. Jednak na silnici, kde z 99,999999999 % dochází ke zranění jenom při nehodách, ale kde zrovna já musím být výjimkou. Tím 0,000000001 % samozřejmě musím být já, zrovna tím šťastlivcem, kterého se kulkou mezi oči snažil odrovnat nervózní mafiózo. Štěstí v neštěstí jsem si navíc vybral rovnou dvojí – v přežití a v utajení pravdy před Šárkou zároveň.

Ženy jsou vypočítavé a neznají hranic, o čemž mě Johana stoprocentně přesvědčila. Aby měla navrch Šárky ještě víc, klidně se s ní skamarádila. Pod svícnem bývá tma největší, což vědí především ti nejdrzejší z nejotrlejších. V konečném důsledku však nedám dopustit na žádnou z nich. Zatím...

Jak jsem se začal uzdravovat, navštěvovaly se a kafovaly spolu stále méně a méně a jakmile jsem byl téměř fit, nadál jsem se toho, že se přestaly stýkat úplně. Nebo možná tajně za mými zády, každopádně jsem o tom nevěděl. Rázem tak všechno bylo jako ve starých kolejích, mohlo by se zjednodušeně říci, jenomže ne tak docela. Když pomíneme přibývající léta, bylo tu navíc mé zranění, vzájemná znalost děvčat a také

to, že jsem nebyl přesvědčen o pravdě té vezdejší, co děvčata mezi sebou doopravdy mají, co přede mnou tají, co plánují. Jestli si Johana skutečně nechala naši intimní známost jenom pro sebe, a v tom případě před ní smekám, jak dobrá je herečka, anebo mají děvčata mezi sebou nějakou zvláštní úmluvu? Jakousi smlouvou o vzájemném nenapadení a prozatímní informační embargo týkající se mé osoby, když o mně ví každá všechno? Něco na způsob soucitu, který dost pravděpodobně zanikne okamžikem mého definitivního uzdravení? Něco na ten pád – necháme ho pořádně podusit a až přijde vhodný čas, až potom si vypije svůj zasloužený kalich hořkosti až do dna? Že mu to pak dáme zaslouženě pocítit, což by ve svém konečném důsledku znamenalo, že mě s velkou parádou opustí najednou obě dvě? Nevím, neznám, opravdu netuším. Pouhé podezření a nevědomost je hrozný handicap.

Stále jsem bydlel ve velkém rodinném domě s Šárkou a jejími rodiči a myslím si, že nám tam všem nebylo vůbec špatně. Šárka zahradničila, a přestože jsem ji v práci často navštěvoval, jako invalida-čekatel jsem měl ještě spoustu dalšího volného času. Netrvalo ani příliš dlouho a otrnulo mi až tak, že jsem čas od času zavítal i na to kafíčko k Johaně do práce. Jako lékařka stále učila své budoucí kolegy ty svoje statistické nesmysly, ale nevyhýbala se ani odpoledním záskokům v ordinacích praktického lékaře, dokonce někdy stíhala i tři lékařské služby první pomoci do měsíce. Korunka ke korunce, a protože kapalo pořád, špatně se rozhodně neměla. V jejím koloběhu, kde nesmím zapomenout na její dcerku Klárku a jejího záletného manžela pořád kdesi v cizině, jsem tedy měl své stabilní místo i já.

Nebyla to jenom útěcha, kterou jsem v ní nacházel, ani nádherný sex, ale i něco víc. Čím dál častěji mě přepadávaly myšlenky, proč ona vlastně musí být až ta druhá. Protože jsem se s ní seznámil až po Šárce? Protože je vdaná a má dítě? Nebo snad proto, že je starší? Tělo a pocity chtěly ji, rozum mi však říkal něco jiného. Zákonitě mi tak u Johany bylo nejhůř po dni, kdy jsme se s Šárkou zmínili o tom, že bychom se mohli, měli a chtěli vzít.

No řekněte ne dívce, s kterou už téměř dva roky žijete, spíte, zažili a zdárně jste s ní přežili ve svém životě to nejhorší. A rozumíte si s ní! Navíc, když vás její rodiče vůbec nepřemlouvají k tomu, abyste zůstali v jejich velkém domě, a dosti jasně naznačili, že nám bohatě vypomůžou s koupí baráčku, nejraději někde přijatelně poblíž. Každý jiný by neváhal ani náhodou, já jenom chvíličku.

Šárka byla jedinečný skvost, blond'atá perla na zahradě mezi svými květinami a rozverná štička v zahradním bazénu k tomu všemu. Co na

tom, že měla lupénku, tu šupinatou kožní nemoc, kterou však uměla v době zhoršení tak skvěle skrývat. Dohodli jsme se na svatbě, ano jsme řekli i dítěti, kterému bychom se, kdyby na to přišlo, nebránili.

Zakrátko jsme si tedy pořídili vlastní rodinné bydlení se zahradou, kde jsme snili o bazénku, který nám u rodičů pokaždé tolik zpestřoval naše milostně vodní radovánky. Relativně stále ještě vysokého platu zaměstnaného lékaře jsme stačili využít na vyřízení úvěrové půjčky, která nám společně s výpomocí mých a Šárčiných rodičů vystačila ke koupi rodinného domu tak akorát.

Povídám Šárce, že by to chtělo k tomu plotu tůje – a koupili jsme je. Že by to chtělo sekačku na trávu, že by to chtělo pokácet některé stromy a u ostatních aspoň větve prořezat, že by to chtělo, že by to chtělo... Makal jsem a to někdy i usilovně.

„A co takhle bazén? Na ten jsme v tom shonu pozapomněli,“ postesknul jsem si toužebně, znaven u čerstvě posekaného trávníku – i začal jsem kopat hlubokou jámu.

„Chtělo by to změnu, ale úplnou změnu,“ a Šárka se nedívá směrem na zahradu.

Nezbývalo mi nic jiného, než krumpáč odhodit a začít se soustřďovat na svatbu. Přiznám se, že mě veškeré svatební přípravy ani moc nebraly, že přes všechny mé počáteční snahy jsem ze všeho nejradši plánoval a úplně nejraději i vykonával útesy za Johanou. Takový dacan jsem já byl.

Zároveň s tím vším okolo jako bych se obával případné změny, kterou by na můj sňatek mohla vyvolat Johanina reakce. Ani zdaleka jsem nebyl ve své kůži – honem, rychle, raději toho s ní stihnout co nejvíc, říkalo mi cosi. Pro jistotu, člověk přece jenom nikdy neví a já jsem nevěděl.

Později mi došlo, že jsem se nejspíš bál toho, jak budu právě já, už s cejchem ženatého muže tu opravdovou nevěru snášet osobně, vědomě své manželce zahýbat. Ano, už dopředu jsem věděl, že budu, že musím, vždyť jak jinak, když mám obě tak moc a úplně stejně rád. Na svou tolik kýženou omluvu jsem si vsugeroval ospravedlnění, že vždycky víc toužíte po tom, co nemáte, nebo alespoň po tom, co nemáte tak často. A čekání, jak vidno, zvyšuje rozkoš a u mě obzvláště, to platilo stopadesátiprocentně.

Proti mé budoucí manželce Šárce nemám zhola nic zásadního, ale přiznávám, že s ní na mé přiměřeně žádané poměry trávím přece jenom času víc než malé množství (asi jako při držení marihuany). Nic jiného mi na ní doposud nevadilo, opravdu. Takže vlastně všechno, shrnul by to jasně nestranný hodnotící zjednodušovatel, já však tvrdím, že když se

k ní odkudkoli vracívám, těším se na ni hrozně moc. Musím však dodat, že stejně tak to platí i pro Johanu.

Nejdřív těšení na jednu, pak na druhou. Tak jako tomu bylo třeba po společném bruslení, na kterém jsem byl společně s Johanou a její malou Klárkou. Víte, po tom úrazu, řekjeme tomu takto zjednodušeně, jsem často jezdíval na kontroly do Prahy i do okresní nemocnice, takže jsem právě toho mohl přenádherně využít k tomu, abych si nějakou tu nemocniční návštěvičku naprosto zjištně prodloužil nebo dokonce i vymyslel.

Jednoho krásného dne tak jedeme všichni tři na nedaleký zimní stadión ve výtečné náladě. V kufru se nám v zatáčkách tluče čajová termoska s bruslemi, do toho přepínám už třetí rozhlasovou stanici, a zase debilní reklama. Potom se mi nedaří naladit nic lepšího než jakéhosi přemoudralého mediálního žvástajícího kecálka, informujícího o tom, jak se jejich šílená číhající Sandra s mikrofonem bude lidí „ptát na otázky“. Pro jednu bych takovou nesmyslnou formulaci možná i snesl, ale když ono se to takhle děje každodenně. Stále mě však optimismus neopouští a pokouším štěstí v naladění jiné, aspoň o závit chytřejší stanice.

Avšak štěstí jsem pro dnešek asi hodně vzdálen. Dává mi to hodně pocítit i plížíci se auto přede mnou, do kterého jsem div nenarazil. Ano, vskutku téměř čtyřicetikilometrovou rychlostí v obci mě brzdí asi nějaký zakrslý potentáta s ksichtovým výjevem na pokraji smrti.

V tu ránu se mi vybaví dávná vzpomínka na podobného vystrašence, kterého v okamžiku, kdy před sebou v protisměru spatřil stojící policejní auto nenapadlo nic chytřejšího, než co nejrazantněji na brzdu dupnout. Navíc z hroživé, naprosto předpisové rychlosti takovým způsobem, že ještě teď se z toho jeho tachometr třese, protože z padesátky byla bleskovým fofrem dvacítka, načež mě měl v tu ránu málem až v kufru. Kdyby se tak skutečně stalo, asi bych toho blba opravdu zhmoždil a to velice důkladně.

To se mi mohlo stát, ale skutečně se stalo to, a já s tím konečným provinilcem do jisté míry i sympatizuji, o čem jsem slyšel kohosi jenom povídat. Šlo o to, že jeden z těch normálnějších, plynule jedoucích řidičů tu nekonečně vleklou, zbytečně pomalou jízdu jedné spanilé řidičky městem vydržet nemohl a taky že nevydržel. Svě upřímné neskrývané naštvání jí dal najevo tím, že jí po předjetí zatarasil cestu a pěkně zostra to od něj schytala. Dost dobře si dovedu představit tu jeho neskonalou úlevu, jako i to, že to pak rozfofroval na svých zadostiučiněných sto

dvacet ještě v obci před cedulí. Musel přece dohonit tu časovou ztrátu, kterou si přivodil díky nadmíru přínosné debatě s paní přeopatrnou, no ne? Jenomže nezůstalo pouze při tom. Ten den mu očividně nesedl, jednoduše mu nebylo bezproblémového dne přáno. Při jeho dnešní a vši směle ho těsně za městečkem stavěli policajti. No nebylo to jemu k zlosti? Ba přímo k posrání? A ostatním ke škodolibosti? Když už nic jiného, aspoň to pohrdavé mávání, když jela jeho nová známá, čerstvě ponaučená řidička kolem, si mohla odpustit. Věřte, já k takovým nervovým řidičům ale opravdu nepatřím. Ještě ne! Jen říkám, dovedu je pochopit, ale tu řidičku, tu rozhodně ne. Tu nepochopím nikdy!

To byly jenom vzpomínky, které mi snad měly zpříjemnit tu právě prožívanou hrůzně pomalou jízdu za autem, jehož řidiče bych vraždil. Stále to téměř stojící auto, které určitě šoféruje kloboukář ten nejvýletnější z nejvýletnějších, ten, který doposud v obci nepoznal ten fofr z padesátikilometrové rychlosti, který spočívá v zařazení pro něj úctyhodného stupně číslo tři.

„To je ale šulin!“ povídám najednou rozzlobeně a neberu ohled ani na vzadu sedící Klárku. Johana se mírně podívá, protože toto pepné slovo se v mém slovním repertoáru obvykle nevyskytuje. Naštěstí to malá vzadu zřejmě vůbec neslyší, pročpak taky, když byla zcela zaujatá česáním své nejmilejší panenky. Jenomže chyba lávky. Když už se mi konečně naskytla příležitost toho šnečího starého pardála předjet, Klárka se za předjetým autem otočí a tím svým nevinným dětským hláskem povídá:

„Ne ne, strejdo, to nebyl šulin, to byla buchtina!“

Johy vyprskla smíchy, já se snažil krotit a opatrné řidiče tímto budíž odpuštěno. O tom, na jaký fór se jí podařilo zadělat, neměla nejmenšího tušení.

Spravedlivě však musím přiznat, že díky šnečím řidičům, kteří se zaboha nedají předjet, jsem možná byl ušetřen i nějaké té pokuty navíc.

Kdepak Klárka – to je mi ale číslo. A velice všímavé číslo! Po mamince chtěla pořád vědět, proč má v koupelně schované vytrhané stránky z časopisu. Johy ji vždycky nějak odbyla, protože na takové věci byla opravdu ještě malá. Jenomže zarputilost pro jakoukoli nevysvětlenou věc je pro Klárku více než příznačná a když jí právě v tomto nebylo učiněno zadost doma, u kohopak dalšího asi šla hledat spásnou duši? No jistěže u paní učitelky přece!

Když si s ní o tom Johana po třídní schůzce povídala, našly společnou řeč nejenom v dětském porozumění, ale i v rozřešení věci nejženštější

z nejženštějších. Některé zvláštnosti se ti, Klárko, holt odtajní až později. Vydřžať a dočkať sa!

Na krytém kluzišti bývalo fajn. Sice ne každý dodržoval mnohaletou praxí zavedený směr bruslení proti směru hodinových ručiček, ale aspoň se člověk nenudil a nevyšel tak z běžného slovního normálu, když sem tam na někoho utrousil zlobivé slůvko. Nervy já mám ale jenom jedny a bohužel zase jenom jedny si s sebou беру i na kluzišťě. Pročež tak, že když se mě už podruhé dotkl jeden vychrtlý brýlatý maník s úzkou bambulatou čepicí na hlavě a už třikrát s velkým veselím objal Johanu, řekl jsem si, že „ausgerechnet“ pro něj ryze kamarádsky míněné nadávky už definitivně skončily. Tím spíš, že neustále bruslil s rukama vzadu sepjatýma, hlavou vytáhlou až ke stropu, s veledůležitostí inženýra kolové a pásové techniky, skálopevně přesvědčeného, že bez něj by se vojenská technika nerozjela. I přes tento jeho pohrdavý výraz ředitele zeměkoule jsem byl připravený na to, že jestli si na kohokoli z nás dovolí ještě jednou, názorně mu předvedu ukázkový zamantinelový bodyček, odkud se bude do své podoby sbírat hezky dlouho. Definitivně tak bude postaráno o to, aby měl ten chmaták pro dnešek s okamžitou platností dobrusleno. Došť bolo takých, došť bolo toho ekvilibristického piruetáka, ať si jde s těma svýma virtuozytama jinam, a už jsem se na něj natěšeně chystal.

Jenomže ho asi přede mnou chránili všichni jeho svatí a svatí jeho příbuzných nejspíš taky, nebo to z mého zlostného výrazu ve tváři správně odušil, protože se nám už začal vyhýbat obloukem více než dostatečným a k ledu kosil už jenom ostatní. Škoda, moc mě to mrzelo. Pár ran bych mu připočítal i za tu dnešní loudavou buchtinovou řidičku.

Nicméně jsme ve střehu museli zůstat i nadále, neboť všechny účastníky bruslicího provozu začali pukem a hokejkami ohrožovat dva malí namachrovaní caparti v dresech tak dlouhých, že jimi div nezametali ledovou plochu. Vysoké brusle jim sahaly až po kolena a honosili se přilbou tak velikou, že aby vůbec mohli něco vidět aspoň jedním okem, museli ji mít nasazenou jedině nakřivo.

Na to konto se mě Klárka ptá, že by to tady chtělo někoho, kdo by kluzišťě hlídál. Já na to, že na tom skutečně něco je, že by to opravdu nějakého dohlížitele pořádku chtělo, dávám jí za pravdu. Na koupališťích přece plavčik je a dokonce ne jeden, tak proč tomu tak nebývá zvykem také na bruslení? Sice se tu nikdo nepropadne, ale k úrazům na ledové ploše dochází snad ještě častěji než v bazéně. Voda je měkká, led tvrdý, nohy jsou bosé, brusle jsou ostré. Sám jsem byl svědkem toho,

jak provaz, rozdělující plochu na bruslení pro malé a velké, odpéroval jednoho dospěláka takovým způsobem, že se z toho probral až druhý den v nemocnici. Od té doby ho jako jediného dospěláka vídávám bruslit jenom v přilbě.

„Koupaliště má plavčíka, takže kluziště bude mít koho?“ beru si na pomoc malou Klárku, vědom si toho, že se svým kluzištníkem nebo ledníkem bych určitě nepochodil.

„No přece bruslíka,“ překvapuje mě ta malá svou mimořádnou pohotovostí.

Za předvedenou pohotovost Klárku pochválím, ale na vysvětlení, z jakého důvodu je na koupalištích mnohem víc plavčků než plavčic, si bude muset ještě nějaký čas počkat. Co všechno tak nesouvisí s menstruací, jejíž koupelnovou indicii k objevení pravdy už zavěřila.

Bruslím si to takhle spokojeně vedle Klárky, která mě jako obvykle bere za ruku, ale ne tak úplně obyčejně, pro tentokrát se mi do ní zuby přímo zahryzla.

„Jejda, neblázni, to mě bolí!“ vykřiknu, Klárka si odcvakne a směje se tomu. Ale jenom na chvíli. Pak mě rafne zase, bolí to už míň, a tak nějak najednou koukám, že vlastně jedeme, že ji vezu za zuby a že jsme a nadlouho asi budeme takhle podivně spojení a cáklí.

Vidět nás zrovna v této roztodivné zahryzlé kreaci a vedle nás navíc i Johana někdo ze známých nebo nedejbože přímo Šárka, bylo by všem všechno naprosto jasné. To se přece jen tak nedělá, tohle přece není jen takové obyčejné blbnutí při bruslení. Takhle se šílí jediné z lásky. Některé věci prostě nevysvětlíš! A přitom se nemusí zrovna jednat ani o sto procentně usvědčující postelové „in flagranti“.

Bruslit do haly jsme pokaždé chodívali hned po otevření kluziště pro veřejnost, tedy bezprostředně po tom, co rolba led upravila a bylo to žůžo dobrodružo, to my už víme. Ledově lesklá, místy ještě mokrá plocha však za půl hodiny už tak panensky nevypadala. Bruslení tak bylo čím dál namáhavější a lituji těch, co přicházeli v době, kdy jsme se už my připravovali k odchodu. Štěstí jsme měli i na to, že jsme pokaždé odešli v tom, v čem jsme přišli. Tedy obyčejně v botách a navíc ve svých. Proč to říkám? Protože jednou byla o tuto samozřejmost jedna smutná rodinka opravdu ochuzena. Kdyby se to stalo nám, nedovedu si tak představit výmluvu, s kterou bych u Šárky uspěl. Anebo že by? Asi takhle? Normálně jdu a jak tak najednou koukám, boty nikde, že si to šmatlám úplně bosky. Tedy opravdu, mohlo by to být vskutku velice zajímavé.

Ale stejně – víte, co je na bruslení ze všeho nejlepší? No přece – že když si prdnete, můžete být úplně v pohodě, protože bez problémů rychle ujedete. Zvláště když je všeobecně známo, že prd a odeslanou esemesku už nezastavíš. Proto bruslím velice rád.

Za zimu jsme stihli společně výlety jenom tři. Další nám zhatil příchod jara a také ta skutečnost, že Johanin manžel Petr by se z ciziny měl vrátit co nevidět. S návštěvami kdykoli se mi zachce tak budu mít brzy nejspíš utrum. Ne že by se mi to ohromně hodilo do krámu, to určitě ne, ale vzhledem k tomu, že svatba s Šárkou je už na spadnutí, snížení rizika prozrazení mého vedlejšího vztahu mi přichází celkem vhod. Dovedete si představit, co by se dělo, kdyby se o mém jiném poměru prokazatelně dozvěděla Šárka třeba den před svatbou? Obřad objednaný, hostina jakbysmet, prstýnky připravené, natěšené hosté a jenom díky mé nemravné budižkničemné maličkosti by nejspíš přišlo všechno vniveč? Anebo možná taky ne. Záleželo by na tom...

Také se blížil den, kdy budu pozván k nemocniční vojenské lékařské komisi, abych si ohledně mého setrvání ve službách armády vyslechl konečný verdikt. S vyhazovem ze zdravotních důvodů jsem byl vcelku smířen, ale co pak dál? Až po svatbě, až po komisi, určitě později, odpovídal jsem Šárce na její časté dotazy o tom, jak intenzivně sháním zaměstnání. V tomto směru se mé pracovní úsilí scvrklo pouze na tu jistotu, že budu zatím za jiné lékaře zaskakovat. Tedy žít si s tím, jak to občas praktikuje Johana.

Na roli suplujícího lékaře jsem přišel jednoho krásného pozdního večera krátce před usnutím, když jsem myslel na to, jestli budu muset skočit ráno na snídani pro rohlíky, nebo jestli v mrazáku ještě nějaké máme a tudíž pro rohlíky skočit nemuset. Vcelku zajímavé. Do lékařských novin si dám inzerát a při té příležitosti se tam neopomenu rovnou mrknout po nějaké doktorské shánce. Už dříve jsem se díval a byl jsem mile překvapen. Když pomínu ty nabídky, které mě odrazovaly dalekým dojížděním, častá shánka po praktickém lékaři se našla i v blízkém okolí. Dovolím si tvrdit, že v době letních a zimních dovolených bude poptávka ještě větší. Tedy dobrá, aspoň že tak. Při těch příležitostech se snad dozvím i ledacos o trvaleji volných místech, takže uvidíme.

Co ale neuvidím určitě a ihned jsou peníze. Ty jsme nastrkali do domku a hned tak rychle na odkoupení ambulance další jednoduše nebudou. A co vám poví snad každý rodinný domkář je to, že z hlediska údržby

je barák ještě větší žrout na prachy než třeba takový finanční výcuc při tankování auta benzínem.

Nuž tedy tak, kvůli vytvoření prostoru kolem bazénu jsem se jednoho krásného jarního dne rozhodl jeden strom vykopat. Ano, dostat ho ven i s kořeny. Osekat větve a seříznout kmen byla celkem maličkost až do stadia, kdy ze země čouhal už jenom dvoumetrový pahýl. Už jenom? Ono to ale vůbec nebylo už jenom, ale spíš všechno. To nejdůležitější a nejpracnější všechno odpočívalo pořád ještě v zemi. Kořeny mohutné hlavní, z nich kořeny postranní menší, kořinky prutovité i ty nejtenčí. Horní kořenová vrstva, ta hlubší i ta nejspodnější. To všechno jsem od kohosi znal zatím jenom z doslechu. V mém případě se jednalo o višně, jejíž plody už byly kyselé víc než nejkyselější kyselo a mrňavé tak, že slupka sotva obalila pecku. A její úroda z posledního léta? Ta se počítala ne na košíky, ale na dětské dlaně v počtu menším, než je na ruce prstů.

S chutí do toho a půl je hotovo, řekl jsem si jednoho krásného dne. Jenže ono ouha! To by ta chuť nesměla mít vůni vepřové pečeně, která mi zavoněla přímo pod nosem a z pootevřeného kuchyňského okna se linula kolem až někam do nekonečného ztracena. Těžká přetěžká to pro mě byla zkouška vůle a odhodlání. Což o to, od hlíny obnažit kořeny bude celkem brnkačka, ale to jsem ještě nebyl na vlastní oči plně obeznámen se spletností celého podzemního kořenového systému u toho proklatě starého stromu rodu ženského, té zákeřné umírající višně. Logicky vzato, neměla by se mi příliš bránit, vždyť já pro ni vlastně budu zachráncem a vysvoboditelem, vždyť jí pomáhám a prokazuji laskavost v podobě „bezpečné“ eutanázie. No jo vlastně – a může se to? Nemůže přece, zákon je zákon a ten přece platí pro všechny. Tedy i pro stromy? Strom ale není člověk, není to žádná bytost. Ale je živý! Ksaku! Co tedy? Až bude mít kořeny jako cévy vypreparované, potom už nebude zbytí. Zaseknout a sekat, tnout a přetít nebo, chcete-li, aplikovat smrtící injekci.

„Ty vrahu!“ jak bych slyšel z ulice, ale byli to jenom domnělí havrani Alana Edgara Poea.

Zpátky však k zdravému rozumu.

Alespoň víte, jak může člověka omámit kuchyňská vůně, třebaže rozhodně nebyla škodlivého původu. Stejně ale, tak jako není jednoduché odebrat život člověku, není přesvědčivého rozhodnutí, jak co nejbezbolestněji ukončit životní pouť skomírajícímu stromu.

Za necelá dvě odpoledne práce mám kořeny do půldruhého metru od kmenu obnažené a přetáté. Dokonce i ty nejmenší, co z nich odbočovaly, jsem také usekl, jenomže všechno to bylo málo. Višni nekončí všechny

kořeny ve dvaceticentimetrové hloubce a ač se o ni opírám silou svou největší, nehne se potvora ani trochu. Horní kořenová vrstva je a pokaždé bude vždycky jenom tou první. Záda mě začínají bolet, vzadu ve stehně mi cuká sval jakýsi, prsty se mi deformují, jak mě do nich chytá křeč, a už jenom při letném pohledu na krumpáč a rýč se mi dělá celkové mdlo. Dejte mi svátek s nějakou další hloubkovou průzkumnou aktivitou, co potřebuji jediné a okamžitě je odpočinek. Bezmezně tak začínám věřit tomu, jak se povídá, že to, co má strom nahoře, rozuměj korunu, to má i dole. Nejsem horník, nejsem krtek, už mám toho vyhrabování dost, беру si do ruky sekyru a posledními zbytky sil se činím bezhlavě hlína nehĺína, ostří neostří, tupost netupost.

Jenomže už po chvíli se mi zase ozývají záda, odlétávající odřezky a hlína mi bičují obličej, takže jich mám ve vlasech a na těle nepočítaně. Odpočinek vyřešil moji krátkou indispozici jen na chvíli, ale naštěstí mi pak bylo dáno i odkudsi shůry, protože se mi podařilo sekyru zlomit. Sekyra je za dva zlatý a topůrko za tolar, zpívá se, ale mně byly zrovna tyhle dvě rozlomené věci a právě teď tak akorát na hovno. Než se setmí, stihnu tak maximálně odhodit stranou dva silné a dlouhé kořeny, a ačkoli je kráter kolem stromu už docela hluboký, kmenem by teď nehnul ani orkán, natož já, po úctyhodném dřevorubeckém výkonu k smrti zesláblý. Napříště si plánuji půjčení motorové pily a s ní pak lehce pořežu vše dřevěné i nedřevěné, rázem všechno, co mi přijde pod ruku. Takový správný zahradní masakr motorovou pilou by to byl.

II. VZPOMÍNKY

Zatímco já bojoval se stromem, Šárka žila v domněni, že svatbu zařizuje jenom ona. Termín jsme si na radnici zapsali společně, rovněž restauraci jsme si zamluvili spolu, oboustranným přičiněním jsme i pozvánky odeslali všem, takže opravdu nevím, okolo čeho důležitého, snad kromě výběru svatebních šatů, Šárka pořád běhala. Byla nervózní tak, jakou jsem ji nikdy neznal. Měl jsem za to, že je všechno v pohodě, ona pořád, že ne, že musí sehnat auta, strojení, panenku, dorty a jiné pohoštění a ještě jakési prkotiny, které já pokládal za vyřešené přičiněním několika telefonátů a trochy peněz. Zatímco Šárka stále bláznila, já jsem si jenom zkontroloval, jak mi padne svatební oblek, ale hlavně si na višer koupil finskou sekyru značky Fiskars, údajně nezníčitelnou. Byla nádherná a sekat s ní bylo skutečně o cosi jiné než s tou dřívější, prostě zážitek. Ostří bylo najednou ostřejší, zásek hlubší a za tu cenu mě snad i záda musela bolet méně. V Mountfieldu jsem si na ni vytočil 20% slevu, takže jsem ke stropu neskákal. Ani nemohl, protože mi to můj zdravotní stav nedovoloval. Víte vy vůbec, jak funguje slevový zákon schválnosti? Když si kupujete něco hodnotného, slevu nad 20 % nevytočíte ani náhodou. A naopak, když něco laciného, a bolestivou páteř i krk za to dám, tak nejméně 50 % máte jistých. Avšak jak vidíte, to se samozřejmě týká kohokoli jiného než mě.

Šárka zařizovala, já sekal. V posteli pořád o něčem přemýšlela, chtěla se mnou cosi probírat, zatímco já, díky manuální práci, jsem pokaždé usnul jako když mě do vody hodí a až do rána spal tvrdě jako špalek.

Abych v den svatební noci nevybouchnul zcela totálně, usoudil jsem, že aspoň den dva před svatbou si budu muset dát pracovní pauzu. Tu jsem si ale musel dát podstatně dřív, protože pět dní před touto událostí jsem si namohl záda tak, že jsem se shrben sotva sunul.

O to, narovnat se zcela, jsem se raději ani nepokoušel. Tak jo, řekl jsem si, protože jsem přesně věděl, na čem jsem. S tím já už mám z jednoho tenisového turnaje v Krnově bohaté zkušenosti.

Tehdy já ještě jako mladoch, taťka ve svých nejlepších letech něco málo přes čtyřicet, ale záda tam skolila mě. Po vítězné dvouhře v prvním kole jsem ve druhém utkání bojoval nejenom se soupeřem a deštivým počasím, ale celý třetí rozhodující set i sám se sebou. Přesněji od

okamžiku, když jsem v předklonu dobíhal krátký míček, pak jsem najednou ucítil v kříži bolest, ale narovnat jsem se pořád ještě jakž takž mohl. Za minutu však už nikoli.

Naneštěstí jsem utkání dohrával v předklonu čím dál větším a zachránilo mě jenom to, že poslední servis vyšel na soupeře. Po utkání bylo všem jasné, že při podávání ruky v předklonu nedávám najevo přehnanou úctu soupeři, ale demonstruju tím to, že jsem sice vyhrál, ale i skončil zároveň. Byl jsem tak stejně nešťastný jako můj poražený soupeř, který si určitě pomyslel něco o mé velké nepřejčnosti. Nevěřil totiž, že se na příští zápas dám do kupy.

To ovšem nebral v úvahu, že jsem Milan Volísko a toho že nějaká bolest jen tak nezastraší. Tím spíš, když mi další zápas dřív než za hodinu nezačne. Dobře děláš, synu, hraje se spolu čtyřhru, tak mě v tom přece nenecháš, přemlouval mě otec. Slibuju, že tě z toho dostanu. Nechej to na mně a po kurtu se budeš vznášet ladně jako ptáček. Předbívám, když prozradím, že ač se snažil jak nejlíp dovedl, jako pírkó jsem si na kurtu vůbec nepřipadal.

Jako prevence křečí mi ve sportovním baru naordinoval pití proklatě koncentrovaného slaneho nápoje, ale mně už bylo všechno jedno. Do toho mi házel jeden Alnagon za druhým a když už jich bylo šest, řekl, že stačí, že víc by už mohla babička poznat. Byl to totiž její Alnagon, který jsme jí slíbili, když už jedeme do toho města, z lékárny vyzvednout. Jediný prášek, který uznávala, protože jí zabíral úplně na všechno. Z jednoho platíčka, v kterém je Alnagonů deset, tedy mělo být deset tabletek, radost mít určitě nebude. Neboj, to vysvětlíme zásahem vyšší moci, to naše pobožná bábi určitě pochopí, povídá mi, abych si před zápasem nedělal zbytečné starosti. A měl pravdu – ty pravé potíže nám začaly až na antuce.

Z ohnutí ze sezení na barové stoličce jsem se sice úplně nenarovnal, ale celkově líp mi tak nějak po té alnagonové resuscitaci bylo. Bolest zad byla vskutku menší, poněkud skleslá nálada se také kamsi vytratila, ale prázdně nejasný pocit v hlavě, tuším omámení se tomu říká, jasně vévodil. Skoro bych řekl, že jsem nevěděl, co jsem a kde jsem, ale jinak mi bylo úžasně fajn. Možná to bylo i přičiněním těch tří frtánů na kuráž, které se v žaludku potkávaly s tabletkami. Až budu, tati, tancovat s věšákem, dej mi vědět, to bude právě ten nejlepší okamžik, kdy s léčením skončit, tušil jsem, že jeho terapie asi nebude až tak úplně běžnou léčbou. Kupodivu se všechny tyto pomocné ingredience spolu skamarádily jedna radost a jejich pevné přátelství vydrželo v pohodě přes celý zápas. Podáváním